

தனிப்பிரதி அண் 1.

கரியர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவல்
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANCAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISANT LE JEUDI

வித்தகம்

No 29 See
for very last

வியாழக்கிழமைதே றும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOUAYER
MADAM NO. 4, Pondicherry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே்
வித்தகர்க் கல்லா. ஸரிது. குறள்.

காரியரலம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து
வீதி நே. 4, புதுவை.

VOL. I.

{ புதுவை, பவ-ஞபு ஆனி-மீ அ-வ (21-6-34)

} No. 30.

திருமந்திரம்

தீகைக்குரி யானேரு தேவகை நாடும்
வகைக்குரி யானேரு வாதி யிருக்கிற
பகைக்குரி யாரில்லை பார்மழை பெய்யு
மகக்குறை கேடில்லை யவ்வுல குக்கே.

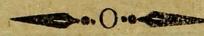
அவ்வுல கத்தே யிறந்தவ் வுடலோடு
மவ்வுல கத்தே யருந்தவ நாவே
ரவ்வுல கத்தே யரன்டி கூடுவே
ரவ்வுல கத்தே யருள்பேறு வாரே.

சோண்ட குறியுங் குலவரை யுச்சியு
மண்டரு மண்டத் தமரரு மாதியு
மெண்டிசை யோரும்வங் தென்கைத் தலத்தினு
ஞுண்டெனி ஞுமினி யுய்ந்தொழின் தோமே.

திருவருள் தலை

காலமுண் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதீய
நாலமுண் டானெடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணீய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ஞன்வங்கு முந்துமினே.
(திருவாசகம்)

வித்தகம்

புதுவை,

பவ-ஞெ ஆணி-ம் 8

அடியார் இயல்

அடியார் இயல் என்பது என்னுடைய சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப்படும். எல்லாம் வல்ல சித்தனகையை சற்குரு நாதன் சடபேதம் கர்மபேதம் என்பனவற்றிற்கு ஏற்ப விதிக்கும் சாதகங்களை—வேதாகம கட்டங்களை வழுவறத் தாங்கி ஒழுகிப் படி யேற்றம் பெறுதலே அடியார் இயல் என்னும் அடியவர் இலக்கணம் என்று கூறப்படும். குருநாதன் விதிக்கும் சாதக யோக விதிகளைப் பக்குவ சீவர் வழுவறத் தாங்கி ஒழுகுவது அரிது னும் அரிதாம். சீவன் முத்தராதற் கேற்ற பக்குவழுடையாரை அள

வில்லாத கர்மங்கள் சங்கேதமாய்த் திரண்டு இடையீடின்றி அலைக்கும் என்பது சத்தியம். உலகத்தில் அக்கர்மங்கள் அவர்களை எவ்வளவாக இழிவுபடுத்த வேண்டுமோ அவ்வளவாக இழிவு படுத்தும் என்பதில் ஐய மில்லை. ஆயினும் அவ்வளவு துன்பங்களையும் குருவருளால் அநுபவித்துத் தொலைத்துப்ரிராரத்தத்துவாகிய மாயாதநுமாறப் பெற்றபின் அவர்கள் அமலவடிவமானது பார்ப்பவர் கண்களுக்குத் தூலமாகவே தோன்றினும், அவர்கள் அவித்தை என்னும் மாயையை அடிமை கொண்டவர்களாதலால் நித்தியானந்தர்களாய் வதி வார்கள். இவ்வாறு சிலகாலம் வதிநிறுத்து-உலக குரவராய்ப் பல அருட்புதுமைகளால் உண்மையை நிலைநாட்டி அமலமடைந்து சூக்குமமான அவ்வூடிவழுமும் காலக்கிரமத்தில் கரைய உலகுகண்டு போற்ற மறைந்து உண்மை முத்தியடைவார்கள். எத்தனையோசென்மங்களுக்கு வித்தாயுள்ள கர்மங்களையெல்லாம் ஒரே சென்மத்தில் முற்றுக அநுபவித்துத் தொலைப்பது என்றால் முடியுமா? ஆதலால் குருநாதன் விதிப்படி வழுவற ஒழுகுங்கால் அவ்விளைகள் லேசமான அநுபவமாய் வந்து வந்து கழியும். அநுபவிக்காமல் குருவருளால்—குருவால் விதிக்கப்படும் பல கிரியைகளை வழுவற உருற்றுவதால் நீக்கப்படுவனவும் உண்டு. மெய்யடியாரென வதிந்த எம்பெருமக்களுள்ளே ஆற்றெழுஞைத் துன்பம் அடையாமல் அடிமையடைந்தவர்களாரோ? இல்லை, இல்லை, இல்லை. ஆய் மெய்யடியாளைக் கண்டால் நாட்டார் நகைப்பர்; “இவன் ஓர் உன்மத்தன், நயவஞ்சகன், திருடன், தடியன், சூதன், சோம்பேறி, பிழைக்கும் வழியறியா மடையன்” எனவும் பிறவமாகப் பலப்பல இழிவுரைகளால் தோத்திருஞ்செய்வர். ஆயத்தார் நட்டார் அஜைவரும் தம்தம் முட்டை மதிக்கு ஏற்பக் காரணம் கற்பித்துக் கொண்டு எவ் எவ்வகையால் இவனுக்குத் துன்பம் விளைக்க முடியுமோ

அவ் அவ் வகைகள் எல்லாவற்றும் விளைப்பார். இவை அனைத்தையும் திருவருட்செயலெனக் கண்டு, பணி செய்து கிடத்தலே தலையாய அறம் எனத்துணிந்து இகலுக்கு எதிர்சாயும் இவன் பண்பைக் கண்டு மனம் சகியாதவராய்—பொருமை மேலீட்டினால் இவனைக் குடைந்து கடிவர். இவ்வாறு அறியாமை மலிந்த மாக்களால் மெய்யடியார் அடைந்த துன்பங்களை யாரால் அளவிட முடியும்? [திருவாசகம், போற்றித் திருவகவல் அடி 44-77; திருவம்மானை, செ. 6; திருப்பொற் சண்ணம், செ. 7; திருத்தெள்ளேணம், செ. 3; பிரார்த்தனைப் பத்து, செ. 3; என்பனவற்றையும் பட்டினத்தடிகள் பாடல் பலவற்றையும் நோக்குக.]

எம்பெருமான் அன்பரை அடிமை கொள்வது என்பதன் பொருள் என்னை? அன்பு செய்பவர்க்குரிய அவ்விளை என்னும் மாயையை அகற்றியே எம்பெருமான் அடிமை கொள்ள வேண்டுமன்றி வேறு என்னை? ஆதலால் அவரவர் வினையை அருளால் லேசமாய் அநுபவிக்கச் செய்தும் அநுபவிக்காமல் நீக்கத் தக்கவற்றை நீக்கியுமே எம்பெருமான் அன்பரை அடிமை கொள்ள வேண்டும் என அறிக் மாயை என்பது விதியல்லவா? ஊழி அல்லவர்? ஆதலால் அம்மாயை யுடன் சேர்ந்தே அம்மாயையை எந்த எந்த அமயத்துஏந்த எந்த விதமாய் தனக்கு ஸ்ரீ சீக்கிருஷ்ண சீக்கிருஷ்ண வேண்டுமோ அந்த அந்த விதமாய் அதனுடன் கலந்து அதனுட்புதுந்து அதனைத் தனக்குட் சிக்கச்செய்வதே “மாயையை அடிமை கொள்வது” என்பதன் பொருளாகும். இவ் அரிய பெரிய உண்மையையே பின்வரும் செய்யுளால் நன்கு விளக்கியருளினார் மணிவாசகப் பிரடி.

திருவாசகம்

அருளாரமுதப் பெருங்கடல்வாயடியா

[பெரல்லாம் புக்கழுங்த

இருளாஶாக்கையிது பொறுத்தே

[யெய்த்தேன் கண்டா வெம்மானே
மருளார் மனத்தோர் உன்மத்தன்

[வருமாலென்றிந்கெளைக் கண்டார்
வெருளாவண்ணாம் மேய்யன்பை

[யுடையாய் பெற நான் வேண்டுமே.

(ஷி பிரார்த்தனைப் பத்து செ. 3.)

முன்னிலையாகிய மாயையை உறவு
செய்தற்கு அன்பே சிறந்தசாதனம்
என்பது இதனால் வற்புறுத்தப்பட்ட
து.

அன்பார்களது அவவினையை எவ்
வண்ணம் நடாத்தி அகற்ற
வேண்டுமோ அவ்வண்ணம் நடாத்தி
அகற்றி ஆட்கொள்வதே கடவுள்
அருள் என்பது அல்லவா? ஆதலால்
மாயையை வசப்படுத்த அறியாது
அதனை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கு
வோர் அன்பராதற்கு உரியரோ?—
அன்பார் எனப்படுவரோ? படமாட்டார். சர்மப்போராட்டங்களால் துன்
பம்அடைந்த மெய்யடியார்களெல்லாம்
தங்களைப் பாவிகள் என்று இழித்துக்
கூறி கொந்து வைந்து இரங்கி யிருக்கின்
ஞர்கள். (திருவாசகம், உயிருண்ணிப்
பத்து செ. 10.)

ஒருவன் தன்னைப் பாவி என்றும்
படிற்றெழுமுக்கம் உடையவனென்றும்
உணர்வதற்கே பல சென்ம புண்ணியம்
வேண்டும். சீவர்கள் தங்களைப்
பாவிகளென்று உணர்வது முடியாத
காரியம். தங்களை வினை ரூபங்கள்
என்று அறியார்கள்; மற்றே, எல்
லாம் உணர்ந்தவர்கள் என்றும், பூரண
அறிவாற்றல் உடையவர்கள் என்றும்
துணிந்து வாழ்பவர்களேயாவர்.
“வினைப்போகமே உறுதேகம் கண்டாய்” என்பது பட்டினத்தடிகள்
திருவாக்கு. பலர் தம்மை வினைரூப
மென்று பிறர் கூறினால் சிற்றம் கொள்
வர். இதற்கு அறியாமையே காரண
மாகும். சீவர் தாம் எடுத்த பிறப்பில்

அநுபவிக்கும் கர்மங்களைக் கொண்டே
தமது புண்ணிய பாவங்களை மதிப்பர்.
அடுத்த சென்மத்துக்குரிய வினை
வித்து இது என அறியார். ஆகாமிய
இயல்பையும் அதன் விளைவையும்
ஓரார். புண்ணிபம் இவை பாவம்
இவை என்பதும் அறியார். எடுத்த
பிறப்பில் உருற்றும் சில நடைகொடி
களால்—செயல்களால் இறந்தவுடன்
மோட்சம் அடைவது தின்னைய என
உறுதிகொண்டு அகம்பிரமிசளாய்ச்
சாதலை எதிர்நோக்கி வீற்றிருப்பர்,
இதனாற்றுன் சில நால்களைப் படிப்ப
தாலும், சில சரியை கிரியை உடாசனை
களை உருற்றுவதாலும் இறந்தவின்
(ஐ ஜியோ! புரிதாம்!) எளிதின
முத்தியடைந்து விடவாய்—சாலோக
சாமிப் சாலூ! சாயுச்சியங்களில்
ஒன்றையாவது அடைந்துவிடலாம்
என வாய்ப்பறைப்பறைந்து, அவற்றின்
இலக்கணம் இன்னுதென அறியாது,
பலர் (மரணத்துக்கு ஆபத்கந்தான்
என்று) மரணக் காலத்தை எதிர்பார்த்து
வீற்றிருக்கின்றனர்..

வேதம் ஆசமம் புராணம் இதிகா
சம் முதலை நூல்கள் எல்லாம் உட
லும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றித்
தோன்றிய முறையே ஒடிங்குவதே
வீடு பேறு என்பதை நன்றாக வலி
யுறுத்துகின்றன. (தைத்தியைப்
நிவைத் திருக்குவலி 1, 1 முதலையன
வற்றை நோக்குக.) இதனை ஒருவன்
அறிந்ததனால் ஆம் பயன் என்னை?
வீடு பேற்றை அடைந்து விடுவானு?
ஒருபோதும் முடியாது. திருவாசகம்,
திருமந்திரம், திருவாய்மொழி, ஒள்வை
குறள், முதலை துதுவுப் பெரியார்
அருளுால்களும் சுதந்தசாதகமும்
உண்மை முத்தி இலக்கணம் இன்னது
என வலியுத்துக்களினரன். இந்தால்
களைக் கற்றுத்தனால் — படித்ததனால்
மாத்திரம் பயனை அடைந்துவிட
முடியுமா? இல்லை, இல்லை, இல்லை.
பயனை அடைவான முயல்பவன் கைக்
கொண்டு ஒழுகவேண்டிய ஆறுகள்
வேறு, வேறு — பலப்பல. இவை
சீவர் எவ்வாலும் கண்டு பிடிக்கப்பட

முடியாதன என்பது சத்தியம்—
வேத உண்மை. உலகத்திலே வாசா
கைங்கரியங்களே பெரும்பாலன.
அவைகட்கு ஏற்பப் பயனற்ற அறத்
தாறுகள் பலப்பல. ஒருவன் பலர்க்
கும் அன்னம் அளிப்பன; தன் பொரு
வில் பெரும் பாகம் தருமத்துக்
கென்று தியாகம் செய்வன்; கோயில்,
குளங்கள், மடங்கள், சத்திரங்கள், பாட
சாலைகள் அமைப்பன; சபைகள், சங்
கங்கள், சமாசங்கள் கிறவுவன்; செய்
யுள் நூல்கள் உரை நூல்களை உருற்
றுவன்; உலக கீர்த்திகளைத் தருவன
வாகிய இன்னோரன் பல கருமங்
களைப்புரிவன்; வேடம் புண்டு புசை
முதலையும் புரிவன்; இம்மட்டோடு
அமைத்தபெற்று அடையவேண்டி
யவை அளைத்தும் தன் புண்ணியச்
செயல்களால் அடைந்துவிட்டதாகத்
துணிந்து செத்துப்போனதும் நேராக
மோட்ச மடைவது நிச்சயம் என
உறுதி கொண்டு தனது செயல்களை
யெல்லாம் வரும் அறியும்படி தங்
திரமாகப் பிரசாரணம் செய்வன்.

இத்தனை அரிய பெரிய செயல்
களைச் செய்தவை ஆசான் வந்து
நேரில் கண்டு “புப்பா! உனக்கு
உண்மையை உபதேசிக்கின்றேன்.
நான் சோல்லுகிறபடி நீடக்கவேண்டுமே” என்பானுயின், “ஆ! ஆ!
ஈதென்ன பேரிய காரியமா? இவ்வளவு
தருமங்களைச் செய்த எனக்குத் தங்கள் சொற்படி நடக்கிறது கடினமான
தன்று” என்று கூறுவான். ஆசான்
இவன் சோல்லைக்கேட்டு நகுவன்.
என? சீவர்கள் எத்தனையோ பெரிய
காரியங்களையெல்லாம் செய்யத் துணி
வார்கள். ஆலுல் தங்களுக்கென்று
வைத்திருக்கும் சுதந்திரத்தை—தற்
சுதந்திரம் என ஆம் இயற்கைத் தத்து
வத்தை ஒருபோதும் விடமாட்டார்கள்—
விடத்தனையிப் பாட்டார்கள்—
விடமுடியாது. முடியாது என்றால்
விடுவது அரிதாலும் அரிதாக, மாகடினம்
என்பது வாருளாகும். இது சீவ
இயலுக்கு ஐ சீவ இயற்கை. சீவ
தத்துவம் இதுவே என்க. இஃது

நழிந்த இடமே சீவன் முத்தி நிலை என்க. ஆதலால் இது வாய்ப்பேச் சால் ஆவதன்று. சீவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்படும் எவ்வகையான தந்திர மந்திர யோக சமாதிகளாலும் குட்டிக் கரணங்களாலும் ஆவதன்று.

“இந்து இந்திரியங்கள் உள்ளன. ஒன்றே இந்து துவாரங்கள்—ஒட்டைகள் வழியாக ஜந்து உணர்ச்சிகளை

அறிகிறது. இவ் வறிகளில் நான்கு வகையான வழிகளையும் நீ வைத்துக் கொள். ஒரு வழியை மாத்திரம் என் னிடம் விட்டு விடு. அந்த வழி எது? என்றால், ரஸ இந்திரியம். அஃதா வது அருந்தல் என்னும் சேயல். அதை மாத்திரம் என் வசம் விட்டு விடு” என்று ஆசான் கேட்டால், டடனே “இதுதானு பெரிய காரியம்! அப்படியே செய்கிறேன்” என்பான். எத்தனை நாள் பட்டினி கிடந்து சாகச் சொன்ன ஒம் சாகத்துணிவான். ஆனால் இவன் தற்சதந்திரம் என் னும் நிறை அறியா அவாவினால் பழு கிக்கொண்டுத் தனக்கென அமைத் துக்கொண்ட ருசி (சுவை) என்னும் உணர்ச்சி பேதிக்குங்கால் இவன் சரீ ரமும் பேதிக்குமன்றே! பேதித்து அயர்வு பெறுமன்றே! அஞ்ஞான்று இவன் அநுபவிக்கும்பையாப்பு அளவிடங்காதென்பது மிக்கயாமோ? ஆதலால் இந் நிலைமையைச் சகிக்க மாட்டாதவனும், ஆசானை வசை மொழிகளால் தோத்திரஞ் செய்து, கூடுமானால் அவனை அடித்து—நையப்புடைத்து, “போடா மடையா! நீ தானே ஆசான்! இதிலே தானு மோட்சம் இருக்கிறது? என் நாவுக்கு இணங்காதவற்றை தீண்ணச் சோல்லு கிறூய்! இவ் அவஸ்தையிலும் சாதல் மிகச் சுகமானது. என் நாவுக்குச் சுவையானவற்றை உண்டு நான் சேத்துப்போகிறேன். எனக்கு முத்தி யும் வேண்டாம் சித்தியும் வேண்டாம்!!” என்று கூறி அவ் ஆசானை ஒட்டிவிடுவன்.

சித்தர் நூல்கள் அனைத்தும் இத்தகைய அநுட்டானான்

களையே பலப்பல வகையாக முறை யிடுவனவாகும். இச் சாதனங்களாலை துன்பங்களை அறிந்தே வித்துவப் பெரியார் யாவரும் பண்டைக் காலங் தொட்டே அந்தால்களில் இலக்கணக் குற்றம்கண்டு அவற்றைப்புறக்கணித்து வந்தனர். இவர்கள் இன்மையை— நடும்லகத்தன்மையை மறைப்பதற்கு இலக்கணக் குற்றம் ஒரு சாட்டு.

மெய்யடியாரெல்லாம் முன்னிலைக் கோரணியால் ஆக்கமுறும் அவச்சல னங்களைப் பொருட் படுத்தாது திரு வருணைட்டம் வகித்துச் சற்குருநாதன் அருளியசாதக யோகங்களை வழுவறத் தாங்கி ஒழுகி மாயையை அடிப்படுத் தித் தமது தூலத்தை விமலமாக்கு தற்கண் அடைந்த துன்பங்கள் நம்ம ஞேர் சிந்தனை சொற் செயல்களுக்கு அளவுபடுவனவாகுமா? முன்னிலைகளால் அவர்கள் அடைந்த துன்பம் சிறிதாகுமா? அகிலமே மாயா சொருபம் அல்லவா? சரீரமும் அன்னதே என்பதைக் கூற வும் வேண்டுமா? இப்மாயையை அடிப்படுத்துவதற்கே— தன் வசப்படுத்துவதற்கே ஆசானால் அருளப்படும்— அளிக்கப்படும் நிறையை நிறை என்னும் பயில்வைக்கைக்கொண்டு அசைய வேண்டும்— இயங்கவேண்டும்— ஒழுகவேண்டும் அல்லவா? அஞ்ஞான ஒம் மாயா சொருபமாகிய இச் சரீரம் அனு அனுவாக இரிந்து, இரிந்த அளவு திரியும் அல்லவா? மாற்றமடையும் அல்லவா? அகில உய்வின் பெட்டுப் பூங்கையும் அல்லவா? அகில உய்வின் பெட்டுப் கெட்டுத் திரியுங்கால் அதனால் அநுபவிக்கப்படும் ஆற்றெண்ணைத் துன்பங்களை, ஆசான மாட்டு வைத்த பூரண அன்னினால்— பூரண நம்பிக்கையினால், சகித்துத் தன் காரியமே கண்ணகைப் பயின்று ஆரோகணம் பெறவேண்டுமல்லவா? ஆதலால் இத்துணைக் கஷ்டங்களை விளைக்கும் மார்க்கத்தை—வழியை— அறத்தாற்றைக் கடைப்பிடித்து, சகிப்

பென்னும் வச்சிர கவசத்தைப் பூண்டி ஒழுக வேண்டும் என்றால், ஓ! ஓ! ஓ! மீசையுள்ள ஆண்பிள்ளையாக—ஆண்மையுடைய பிள்ளையாக—ஆண்டன் மையுடைய சிங்கமாக அல்லவா இருக்கவேண்டுமே? வாய்ப் பேச்சால் ஆகும் காரியம் அல்லவே இது! வாய் வேதாந்தம் தின்னைச் சித்தாந்தம் பேசி, அது இது, அப்படி இப்படி என்று கைசாடை, கண்சாடை காட்டி வாளா பிதற்றித் திரிவதனால் தித்தியானந்த சுகப் பேற கிட்டுமோ? எட்டுமோ? ஒருபோதும் கிட்டாது; எட்டாது; முட்டி த் தள்ளும் அல்லவா? ஆசான் உரைப்படி உணவுகளை நிறைகண்டு பஞ்சிகரணித்தத் தன் மெய்யடியாரெல்லாம் அடைந்த துன்பம் சிறிதாமோ? காராப் பூந்தி, லட்டு, ஜாங்கிரி, போளி, ஆமைவடை, பாயாசம், பாதுஷா, டில்லிதர்பார். பதாம்பேடா, பதர் பேணி, பாணிப் பனுட்டு முதலிய பக்ஞங்களை உண்டு களித்தற்கு ஒப்பானதா அம்மார்க்கத் தின் பண்பு? குருமாக்கறி, புலவு, கோளா, பிரிஞ்சி, பரோட்டா, பிரியானி, சாமியா முதலிய மாமிச பதார்த்த வகைகளை உண்டு உவகையடைத்தற்கு ஒப்பான் பெட்டுப்படையதா முத்தி நெறி? அற்றன்று! அற்றன்று! அமல முதற்படி கண்டு தம முள்ளே குருதிசினம் பெறுதற்கண— மாயையை அடிப்படுத்துதற்கண— படிற்றுக்கையாகிய செடி சேருடைச் செலாங்கிக் எம்பெருமானைப் பூநுதற்கண் மெய்யடியார் அடைந்த துன்பம் நினைக்கவும் படுமா? சொல்லவும் படுமா? அயன் கையேழுத்தைக் கீழித்துக் காலனை உதைப்பது என்றால் உதைப்பவனுக்குக் கால் வேண்டாமா? அக்காலைப் பெறுவதனளிதின் முடியும் காரியம் ஆமோ? “ஆட்டுக் காலைத் தாரும்” என இறைவனை வேண்டி அதனைப் பெற்றுக் காலனை உதைத்து நித்தியத்துவம் பெற்றவன் முத்துத்தாண்டவன் அல்லவா? தூலத்தை அமலமாக்குதற்கண— குகும மாக்குதற்கண் உள்ள அருமை—

அன்பம் சீவர்கள் சிந்தனை சொற் செயல்களுக்கு அளவுபடுவதாகுமா? இவ் அந்பவ உண்மைகளெல்லாம் ஆடவர் சிங்கமாகிய மணிவாசகன் அருளிய திருவாசகத் திருமறையில் கௌணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர். எவர் அறிவர்? இறந்த பின் எனி தில் முத்தியடைந்து விடலாம் எனக் குருட்டுத்தனமாக நம்பி வாழ்க்கை நடாத்தும் மாக்கள், ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற மானிடனாய்த் தனது தூலத்தை அமலமாக்கி அதனேடு வானிற்கலந்த மணிவாசகன் அருளிய மறைகளை அறிவது எப்படி? “ஈதேன்ன? ஒன்றும் விளங்க வில்லையே! (Non-sense!) = “அர்த்தமற்ற போருள்” எனக் கூறித் தங்கள் அறி வின்மையை மறைக்க முயல்வர்; மறைத்து விட்டதாக நினைந்து அமைவர். தத்துவப் பெரியார் பாடல்களை — வேதங்களைக் கற்று அவற்றுட்புதைந்து கிடக்கும்— மறைந்து கிடக்கும் மகத்தான உண்மைகளை அகில சீவர்கள் அறிந்து கொள்வது முற்றுக ஆசாத்தியமே என்பதைச் சொல்ல வும் வேண்டுமா? இதுபற்றியே வேதம் | எல்லோரும் ஒதக் கூடாது என்ற விதி ஏற்பட்டது என அறிதல் வேண்டும். ஒதிப் பயணடைய முடியாது என்பதே பொருளாகும்.

உண்மை முத்தியடையும் பக்குவ முடையவன் முதலில் பலரோகவைத் தியஞ்சிய ஆசான் அருளும் விதிப் படியே தூலகற்பம் உண்டு பெளதிகத் தூய்மை அடைதல் வேண்டும். தூலகற்பம் அசித்துப் பொருள்—அன்னம் — உணவு; (அருந்தல், பொருந்தல், அனந்தல்) முலிகைவர்க்கம், பாஷாண வார்க்கம், லோக வர்க்கம், உப்பாதி உபரச வர்க்கங்கள் என்பனவாம். தூலகற்பம் உண்டு பெளதி கத் தூய்மை அடைந்தவரே ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற மானிடாவர்—மக்களாவர். “மக்கள் தாமே ஆற்றிவியிரே” என்பது தொல்காப்பியம். இவ்வாறு தொல்காப்பியம் கூறியும், இருகாற் பசுக்களையே—படிப்பு வேடம் அதி

காரம் முதலியவற்றுல் இலெளிகை உந்த நிலையில் வீற்றிருப்பவரையே—வீற்றிருந்து மாண்டு போனவரையே மக்கள் எனக் கருதி அருட்கோர்.

மாட்டா என்பது வெள்ளிடை. நெறியல்லா நெறிகளைக் கொண்டே உண்மை நெறி ஒன்று உண்டு என அதனை அறிதல் முடியும் என்க.

ஆன்மா அவா வடிவினது; ஆதவின் தொட்டவுடன் இனிக்கும்படியான— தன் நாவுக்குச் சுவையான பொருள்களையே நிறையும் இனமும் அறியாது உண்டுபின்புவருந்தும்தியல்புடையது. ஆசான் விதிக்கும்நிறையோ என்றால் தொட்டவுடன் எட்டிக் கசப்பும் நாலுணர்ச்சிக்கு மாருளதும் பின்அழியாத பேரினப் சுகத்தைத் தரவல்லதுமாகும். இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் கௌணமாக அமைத்து—மறைபொருளாக வைத்து அருளியது மணிவாசக சிவம்.

திருவாசகம்

நீக்கி முன்னெனைத் தன்னெழுசிலாவகை [குரம்பையிற் புகப்பெய்து நோக்கி நுண்ணிய நோடியன் சோற் [சேய்து ஒகுமின்றி விளாக்கைத்துத் தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறத் [தழுதரு சுடர்ச்சோற் ஆக்கி ஆண்டுதன் னடியரிற் கட்டிய [அதிசயங்கண்டாமே. (ஷ—அதிசயப்பத்து செ. 8.)

எனவும்

தையலார் மையலிலே தாழ்த்து விழக் கட [வேணப் பையவே கோடுபோந்து பாசமேனாங் [தாழுருவி டய்யுநெறி காட்டுவித்திட் டோங்காரத் [துட்பொருளை ஜயனெனக் கருளியவா ஞர்பெறுவா [ரச்சோகே.

(ஷ அச்சோப்பதிகம், செ. 7.)

எனவும் வரும் திரு மறைகளை நோக்குக.

அறிவதும் எளி து! உணர்வதும் எளிது! உணர்த்ததைப் பிறர்க்குறைப் பது மிக எளி து! உணர்த்தவாறே ஒழுகுவதெனிலோ — வினையில் ஏறி

இயங்குவது எனிலோ? அரிது! அரிது! மா அரிது என்க.

குறள்

சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவான் சொல்லியவண்ணஞ் செயல்.

(ஸ்ட-67ம் அதி-வினாத் திட்பம் செ.4.)

என்றனர் பொய்பில்புலவர். ஆதலால் உண்மை முத்தியடைவது எனிது என என்னினி அமைவது தவறு. முடியாத காரியம் என நினைந்து சோம்புவதும் இழுக்கு.

தூல கற்பமுண்டு ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற மானிடரே சூக்கும் கற்பமுண்ண அருகராவர். சூக்கும் கற்பம் சித்துப் பொருள். அமல் ஜுகார ஒலி எனப்படும் வேதம் இதுவே என்க. ஆசான் அருளால் சூக்கும் கற்பத்தைப் பெற்று உண்டு உண்டு பதியாகிய மதையை — மதியாகிய ஆசானை — ஆசானுகையை பெருந்துறையானைப் பற்றவேண்டும் — பற்றிப்படியேற்றம் பெறவேண்டும். படியேற்றம் பெறுங்கால் அசுத்த திறையாகிய பாசம் அனு அனுவாக நிறும். படி, அணி, வரை, அங்கம், ஆதாரம் என்பன ஒருபொருட் கிளவி. இவைக் கீழ் ஆழ மேல் ஆறு எனப் பன்னிரண்டாகும். இவ் ஆதாரங்களையே வேத அந்தத்தையும் சித்தின் அந்தத்தையும் சமரசமாகக் கண்ட சித்தர் பெருமக்கள் — வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிலைபெற்ற வித்தகச் சித்தர்கள் வரைகள் எனக் கூறினார் கள் என்க. உலகில் நால்களாய் முன் கிலையில் விளங்கும் அங்கம் வேதம் முதலியன இடுகுறியாம். வாய்மை யான வேதம் முதலியவற்றின் உண்மை களைத் தத்துவப்பெரியார் திருவாக்குக்களாகிய வேதநால்களில் கண்டு தெளிக. [திருமந்திரம், பாயிம் 3வது வேதச் சிறப்பு செ. 5; ஸ்ட 3ம் தந், 1வது அட்டாங்க போகம் (7வது தியானம்) செ. 58, 59, 60; ஸ்ட 8ம் தந், 3வது அவத்தை பேதம் (11வது நின்மலாவத்தை) செ. 176.] “வித்த

கம்” இல் “நாதம்” என்னும் கட்டுரையையும் கோக்குக்

ஏழாவது படி தான் சப்தஸ்தானம். ஒலியாகிய நாதம் தச நாதம் கிண்கிணி நாதம் சீரகண்டாமனிச் சிலம் பொலி நாதம் (தியாகர் பாதத்தில் ஒலிக்கும் நாதம்) பஞ்சநாதம் சங்க நாதம் (பஞ்சநாதம் — இடுகுறி ஐயாறு என்னும் திருஅடித்தலம்) பறை நாதம் முதலிய நாதங்களைக் கடக்க வேண்டும். சங்க நாதம் பறை நாதம் என்பன சடப்பது மிக அரிது எனவும் இக்காலத்தில் பலவித கர்மங்களின் பேராட்டம் மிக அதிகம் எனவும்

நன்கொடை.

“வித்தகம்” எனும் எமது பத்திரிகைக்கு மனமுவந்து நன்கொடையாக ரூபா முன்று அள்தத சிலேன் (Ceylon) அனுராதபுரம் (Anuradhapura) ஆஸ்பத்தி (Hospital) தருவாளர் சி. ஸ. ஃப். அமரசேகர் (C. E. F. Amarasekere) அவர்களுக்கு எமது மனமாந்தவனைக்கம் என்றும் உரிமையாகற பாலது.

[ப-ர]

பெரியார் குறவர். இந்தச் சூக்கும் கற்பத்தை ஒருவன் குருவருளால் உண்பானுயின் அவனுக்குச் சாதல் எது? உடப்பை வாட்டி வருத்தித் தவம் புரிந்து அசுத்த நாதங்களையே சுத்த நாதங்கள் என அமையும் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர் இவற்றை அதுபவமாக அறிதல் முடியாத சாநியுமே. சுத்த நாதமாகிய சூக்கும் கற்பமே தூலத்தை அமலமாக்க வது. மேலே கூறிய உபாசக நிட்டையாளர் மேலே கூறிய அசுத்த நாதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு எத்துலைக்காலம் தவம் புரிபவரேயாயினும் அவர் உடலைத்து அசுத்த நிறையே ஆக்க முறுதலை, வாத பித்த சிலேத்துமங்களின் நூன மிகுதியால் தூலம் பின்மாகி விழு இறந்து பிறப்பவரேயாவர். இதன் விரிவை “நாதம்” என்னும் கட்டுரையில் (வித்தகம்: இல-10) காண்க.

தூல கற்பமுண்டு பெளதிகத் தூயமை அடையாத இன்னேர் ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற மானிடராய்ச் சூக்கும் கற்பம் உண்டு நித்தியத்துவம் அடைதற்கு அருகராகார். மகர வித்தையாகிய மொன வித்தையை ஆசான் அருளால் உணர்ந்து நன்குபயின்று சகச நிட்டை கைவரப் பெறவரே— சூக்கும் கற்பம் உண்பவரே தமது தூலம் அள்ளுஞருக்கையாய்ச் சூக்குமமாய் (இ வடிவம்) ஞானுகாசத்தில் மறைந்து மீண்டுவாரா உண்மை நிலையை அடையவல்லராவர்.

எட்டாவது படியாகிய இடம் லலாட புருவமத்தி + சுத்த நந்தி நாதம் ஒலிக்கும் இடம். உபாசக நிட்டையாளர்—சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர்க் குரிய சுழினைக்கும் இதற்கும் இடையீடு மிகப்பெரிதுச் சுத்த நந்தி நாதமே “பெருந்துறைக் கோன் முன்பால் முழுங்கும் முரசு” என மனிவாசகரால் பணித்தருளப் பட்டது. (திருவாசகம், திருத்தசாங்கம் செ. 8) இதனையே அருளமுதம் எனவும், இதனை அருந்துவோரே— அதுபவிப்போரே தமது தூலம் காறரந்து அருவமாகப் பெறவார் எனவும் வேதம் முறையிடுகின்றது. இவ் ஒலியை சிவம்— சிவ வடிவம், “மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென் மனத்தடை மன்னியமன்னே” எனபது திருவாசகம். “ஒசையும் சுசன உணர வல்லார்க்கே” (திருமநிரப்) எனவும், “அரவொலி ஆகமங்கள் ஆறிவாறி தோத்திரங்கள், சீரவிய வேத ஒலி விண்ணெலாம் வந்து எதிர்ந்திசைப்ப” (சுந்தரர் தேவாரம்) எனவும் அருளப்பட்டனவற்றையும் கோக்கு. வேதம் சிவ சந்திதானத்தில் ஒலிப்பது என்பதன் உண்மையும்

இதுவே. அமல ஜகார ஒலி—எழுதாமறை என்பதும் இதுவே. சூக்கும கற்பமாகிய இந்நாதங்கள் நமது சீரமாகிய ஆலயத்துள்—பூமியின் ஒவாது ஒலித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. அங்கங்களாகிய வரைகளையும் அவற்றின் இரகலியங்களையும் குருநாதன் வாயிலாக உணர்ந்து அவற்றை ஒவ்வொன்றுக்கடன்து அப்பால் சப்த சரங்களாய் ஆரோகண அவரோகணமாய் ஆதி நடு அந்தமாய் அந்தம் நடு ஆதி யாய்க் கெதி மாறி மெய்யடியார்களாகிய தமிழர்கள் மணிடற்றும் அஃதாவது நெஞ்சமாகிய கண்டத்தும் சகல சீவராசிகளிடத்தும் அங்கும் இங்கும் எங்குமாய் ஒவாது ஒலித்துக்கொண்டு இருக்கும் வேதங்களை ஒது உணர்ந்து அவற்றைக் கண்டு கண்டு கடன்து, அவ்வேதங்கள் ஒலிக்கும் இடமாகிய உற்பத்திஸ்தானமாகிய நாதபிடம் என்னும் உத்தரகோசமாகிய வடபாகத்தையும் தெரிந்து, அவ் உத்தர தேசம் என்னும் உத்தரகோசத்தில்—கயிலையங்கிரியாகிய மேரு அந்தத்தில்—வேத அந்தத்தில் (அந்தம் = ஒலியின் ஈறு; அந்தம் அடி முடி என்பன ஒன்றே) ஏறி, அம்மேரு உச்சியில் விளங்கா நின்ற திருவருட்சோதிப் பிழம்பாகிய ஆரியனைக்கண்டு கலப்பது தான்—ஆரியனுவது தான் சித்தின் அந்தம். அஃதாவது சித்தாகிய ஆவி-உயிர்—சிவன் அந்தமாகிய ஈற்றில்— சிவத்தில் கலப்பதென்பது.

இல்லிடத்தன்றே இச்சீவன் தோண்டாகிய தமிழன் என்னும் பேயர் மாறி அந்தனானைய் ஆரியன் என்னும் சீரிய திருநாமம் பூண்டனான் என்க. இவ்விடத்தன்றே வேதாந்தம் சித்தாந்தம் என்னும் இரண்டும் சமரசம் பெற்றன! வாய்மையான வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தராகிய மெய்யடியாரே சிவன் முத்தர் என அறிக. இவர் இயல் எல்லாம் மேலும் விரிப்பின் மிக விரியும். அமயம் நேர்க்குறிப்பிரித்துக் கூறப்படும். தமது தூலம் பூரண அமலமடைந்து சூக்குமாய்— ஓவடிவமாய் அருளாகிக் கரையமறைந்து உண்மைச் சைவமுத்தி அடைவோர் இவரே ஆவர்.

உலகில் வழங்கும் சில நூல்களின் சாரமாகிய முடிபையே வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் என்பது உலகியலாகிய போலி வழக்கேயாகும்.

வித்தக மதிப்புரை

திருக்கழக்குன்றம்

வரகவி, கன்னியப்ப முதலியார்

அவர்கள் வழங்கியது.

புதுவை நகர்ப்பிறந்து புத்தமுதாய்ப்

போங்கும்

அதியோக வித்தகமே யே! நிதிபோன்

மறைந்தமிழ் மாமண்மு மாதேவன்

[மாண்பும்

தீறந்தபெருஞ் சிஷ்டனேனச் சேப்பு.

அன்புமிக்கீர்! வந்தனம் பல! இந்நிலாகில் தமிழ் வளங்கேக்கும் பகுதியில் பற்பல பத்திரிகை உலவுவது கண்கேடே. அவற்றில் நவீன நாகரிகம் பொங்க மிகுதியான அகடம், விகடம், பந்தயம், புறதேசவர்த்தமானம், இராசாங்க வர்த்தமானம், சாமான்களது விக்கிரயப்பட்டி என்பன மலிந்து இன்னும் அநேக காலப் போக்கு விசயங்கள் நிரம்பியும் இருப்பது “பழைய கழிதலும் புதியன பகுதலும் வழுவல கால வகையினுனே”:

மேலே கூறிய வாய்மையான வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தராகிய மெய்யடியாரே சிவன் முத்தர் என அறிக. இவர் இயல் எல்லாம் மேலும் விரிப்பின் மிக விரியும். அமயம் நேர்க்குறிப்பிரித்துக் கூறப்படும். தமது தூலம் பூரண அமலமடைந்து சூக்குமாய்— ஓவடிவமாய் அருளாகிக் கரையமறைந்து உண்மைச் சைவமுத்தி அடைவோர் இவரே ஆவர்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் அடியார் இயலும், உடலுடிரை அமலமாக்கி அன்னவர் அடையும் சித்தியத்துவமாகிய உண்மை முத்தியின் அருமையும் பிறவும் ஒருவாறு உணரப்படும்.

சுபம்.

என்பது போலும் இவ் “வித்தக” மேஶாம் ஆர்? நாம் செப்ப வேண்டுவது என்ன? என்பதைகளையும், நம்மை இங்கு இயங்கியற் பொருளாய்வைத்து அதற்காக வேண்டிய உதவி உபகரகணங்களைச் செப்து வைத்த பரமனை வழிபடு மார்க்கங்களையும், தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் முதலிய திருமுறைகளின் உண்மைப் பொருளையும் தெளிவற விளக்கிக் காட்டி இயலுகின்றது. இத்தகைய உழைப்பில் ஈடுபட்டு ஒழுகும் இதன் ஆசிரியர் ஸ்ரீமாந். ச. கந்தைய பிள்ளையவர் கட்கும் இவருடன் ஒத்துழைக்கும் இவரது சேர்களாகிய வியாசகர்த்தர் கட்கும் என து மனமார்ந்த வந்த நெத்தை செலுத்துகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

வரகவி, கன்னியப்ப முதலியார்

திருக்கழக்குன்றம்.

குறிப்பு:—இம்மதிப்புரையை மனுவங்கு உதவிய வரகவி, ஸ்ரீமாந். கன்னியப்ப முதலியார் அவர்களுக்கு எமது மனமார்ந்த வணக்கம் உரியதாகுக.

[ப—ர.]

—0-0—

“வித்தகம்”

பழைய பிரதிகளின்

கிரயம்

1-வது நெம்பார் தனிப்பிரதி விலை அண 4.

2-வது „ „ „ „ 4.

3-வது முதல் 20-வது வரையில் பிரதி ஒன்றுக்கு விலை அண 2.

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை அனுப்பி பெற ரூபகொள்ளலாம். வித்தகம் ஆபிஸ். புதுவை.

இந்தக் குடும்பங்கள்— சித்தாந்தம், சுமார்தாந்தம், சூநாந்தம், சித்தாந்தம்.

உடலுயிர்ச்சம்பந்தம்

(29-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

விகினுங் குறையிலு சோங்செய்ய
[நவேர்
வளிமுதலா வெண்ணிய முன்ற.

எனவும்,

மாறபா டில்லாத வண்டி மறுத் துண்ணி
ஊறபா டில்லை யுயிர்க்கு.

எனவும் வரும் தேவர் வாக்குக்களை
யும் நோக்குக.

இடை நட்பாளர் முன்னிலைப் பொ
ருள்களில் தமக்கு இனமாயவற்றைப்
பகுத்தறிந்து உண்டு தமது தூலத்தை
அமலமாக விளைக்கும் ஆற்றலுடைய
வர். கடை நட்பாளர் அளவுட் இன
மும் அறியாது இச்சைப்பட்டவற்றை
யெல்லாம் உண்டு அதனால் அவச்
சலனமடைந்து ஆகாமியங்களை ஈடு
ஷித் தூலம் பினி மூப்புக்களால் பழு
தடைந்து விழு இறத்தல் கண்கூடு.

பாத்துண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னும்
பெப்பினி தீண்ட வரிது.

(இ-ன்) பாத்து ஊண்மரி இயவகை—
முன்னிலையாகிய உணவுப் பொருள்
களில் தன் சரீர இயல்புக்கு இன
மானவை இன்னவை என்று அறி
வால் பகுத்து உண்ணுதல் பொருங்
தப்பெற்றவனைபசி என்னும் தீப்பினி
தீண்டல் அரிது — அழிபசி உறு
பசி என்னும் கொடிய நோய்கள்
அடைதல் இல்லை என்பது.

அழிபசி—மானம் முதலின அழிப
யவரும் பசி. உறுபசி—மிக்க பசி.

நமது சரீரமாகிய பூமியில்—ஆல
யத்தில் விளங்கும் சாண்வட்டகுண்டம்,
ஓமகுண்டம். வைகுண்டம்,
யாகசாலை, பாகசாலை, பாத்திரம்

முதலிய எத்தனையோ திருநாமம்
பெற்ற பாத்திரத்தில் வளர்ந்தெழு
கின்ற தேயுவக்கு அப்பாத்திர
இயல்பு அறிது ஏற்ற ஆகுதி கொடுத்
தாள் அத்தேயுவாகிய மூலாக்கினி
அமலமடையும். அதனால் உறுப்புக்
கள் சுத்தமடையும். தூலம் அசுத்த
மின் றி — நோயின் றி விளங்கும்.
அழிபசி உறுபசி என்பன அடை
யப்பெறு. உணவுப் பொருள்களில்
தன் சரீரத்துக்கு இனமானவை இன்
னவை என அறிவால் பகுத்து உண்
னுதல் கைவரப் பெற்றூஸ்பழி இல்லை.
பாவம் இல்லை. பாவம் என்னும் தீவினை
யாலாய அழிபசி உறுபசி என்பன
இல்லை என அறிவுறுத்துகின்றார்
தேவர். இத்தன்மை வாய்ந்தவரே.
அழுகற்றவர்; நல்லது தீயது
பொருத்தமுடையது பொருத்தமில்
லது என்பவைகளைப் பகுத்தறிந்து
ஏற்றவைகளை உண்டு உய்யும் ஆற்றல்

உடையவர்; சாதலுக்கு இடந்தராத
வர். சீவகோடிகள் பாவம் இது புன்
ணியம் இது எனவும் சீவகாருண்ணி
யம் இன்னது எனவும் அறியுமுடியா
மல்மிருகம், பறவை முதலிய வற்றின்
ஊனை அருந்தாதிருத்தலே சீவகா
ருண்ணியம் எனத்துணிந்து அஃதா
வது மாண்டுபோன புத்தன் முதலை
யோர் கண்டு பிடித்த பெரலிச் சீவ
காருண்ணியத்தையே நித்தியத்துவம்
அடைதற்கேற்ற உண்மைச் சீவகா
ருண்ணியம் எனத்துணிந்து) அக்
கொள்கைகளையே அநுட்டி ததுச்
சாதலடைகின்றார்கள். இதன் திற
மெல்லாம்சண்டு விரிப்பிற் பெருகும்
அமயம் நேர்துழிவிரித்து விளக்கப்
படும்.

(தொடரும்)

சுத்தசாதகம் விலை அணு 2
திருவாசக உண்மை விலை அணு 2

வித்தகம்

முதல் வருட ஆறுமாத சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ	ரூ.அ.ப.
(Half Leather—Calico Bound)	... 2 8 0
முழு கலிக்கோ—	...
(Full Calico Bound)	... 2 4 0
முதுகில் கலிக்கோ—மார்பில் தாள்	...
(Calico-marble Bound)	... 2 0 0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)
வித்தகம் ஆபீஸ்,
புதுவை.